Nieuwsbrief

Jaargang 4, Nr. 1, Najaar 2014

www.winstuitverlies.nl

Winst uit Verlies

'Steun en troost vanuit Gods Woord bij kanker'

Stichting Winstuitverlies

Stichting Winstuitverlies richt zich op degene met of hersteld van kanker en hun echtgeno(o)t(e), kinderen, familie, vriend(in), nabestaanden en betrokkenen die steun en troost zoeken in Gods Woord.

Stichting Winstuitverlies wil met dit initiatief een aanvulling zijn op de reguliere kankerverenigingen die veel nuttige informatie over kanker geven en lotgenoten-contact bieden, maar 'religieus neutraal' willen blijven.

Daarnaast wil Stichting Winstuitverlies ook hen die ongetroost verder leven na de boodschap 'U heeft kanker' wijzen op de Ware Troost(er) in leven en sterven.

De stichting is opgericht op 3 september 2010. De grondslag van de vereniging is Gods Woord en de Drie Formulieren van Enigheid van de Gereformeerde Kerken in Nederland, naar de Dordtse Synode van 1618 en 1619.

Stichting Winstuitverlies streeft onder meer naar:

- Het bevorderen van (individuele) contacten tussen lot- of geloofsgenoten.
- Het houden van bijeenkomsten
- Het steun verlenen aan de doelgroep
- Het verzamelen, documenteren en verstrekken van informatie
- Het belichten van ethische aspecten van behandelmethoden

In deze nieuwsbrief

De toekomst wordt overschat? 4
Stage in perspectief 5
Tussen hoop en vrees 6
We hadden nog zoveel plannen… 10
Een vrolijke noot… met klinkende munt 14
Vrienden van de Stichting Winstuitverlies 15
Ter herinnering aan mijn lieve moeder 17
Impact overlijden kind op broers en zussen 20
Deelnemer Creatieve workshop 5 april 2014 21
Winst *en* verlies 23
Jongerenweekend 6 op 7 februari 2015 24
Pastoraal contactpersonen 25
Landelijke contactdag 15 november 2014 26

Reageren? Mail naar: nieuwsbrief@winstuitverlies.nl

De toekomst wordt overschat?

“De toekomst is erg overschat”, is een uitspraak die ik las van een 20-jarige kankerpatiënt. Zij vertelt dat ze heeft gekozen om geen behandelingen meer te ondergaan, nu ze voor de tweede keer ziek is en palliatief behandeld zou moeten worden. ‘Leef in het nu’, is haar devies.

Al kan ik mij niet vinden in haar levensovertuiging, haar uitspraak zette mij wel aan het denken. Hoe schatten wij de toekomst in? Moeten ook wij bekennen te hoge verwachtingen te hebben wat de toekomst hier op aarde betreft? Hoe zijn onze verwachtingen? Misschien veel te hoog of irreëel?Zijn we teleurgesteld en verbitterd geraakt door wat ons overkwam?
Onlangs hield ik een presentatie, ik poneerde daarbij de stelling waar ik deze column mee begon en vertelde wat kanker en de behandelingen met mij deed. Toen kreeg ik een vraag die ik niet verwachtte: “Bent u niet erg negatief?” Ik was even uit balans gebracht. Het was voor mij realiteit, zo als het leven kan gaan. Hoe dacht de vraagsteller over het leven, de toekomst? Ik realiseerde me dat ook ik niet zo’n ingrijpende gebeurtenis had verwacht, die mijn leven zo veranderde.

In de persoonlijke verhalen in deze nieuwsbrief leest u hoe kanker de toekomstverwachtingen van mensen en gezinslevens heeft veranderd. De inhoud is divers en brengt naar wij hopen de gebeurtenis dichtbij. Ook de oproep van een moeder die een oproep doet voor aandacht voor gezinsleden die ook een zus of broer verloren.

De toekomst van dit leven kan erg worden overschat. Wie herkent dat soms niet? Zalig wie leeft uit Hem en blijft in Hem, onze Heere Jezus Christus. Dat wij in alles, dat ons nog *toekomen* kan, een goed toevoorzicht hebben op onzen getrouwen God en Vader, dat ons geen schepsel van Zijn liefde scheiden zal.

Hartelijke groet,
Henk-Jan Koetsier

P.S. Ik hoop u DV 15 november a.s. op de landelijke contactdag te mogen begroeten!

Stage in perspectief

Wanneer je als student net aan je eerste stage bent begonnen, vragen veel mensen hoe het gaat en wat je ervan vindt. Zo ook de redactie van deze nieuwsbrief.

Drie weken geleden ben ik, Martine de Wit, aan mijn stage begonnen bij het hoofdkantoor van het Ronald McDonald Kinderfonds als derdejaars communicatiestudent op Hogeschool Rotterdam. Ik werk in het communicatieteam. Mijn hoofdopdracht is het creëren van een contentstrategie voor zowel het Kinderfonds als de Huizen. Naast de bekende Huizen heeft het Kinderfonds trouwens ook Vakantiehuizen en een sportcentrum waar gezinnen met een kind met een beperking gebruik van kunnen maken.

Dat zegt nog niets over hoe ik het nu zelf ervaar. Ik vind het een heel mooie stage waar ik echt met plezier naar toega. Er heerst een heel fijne sfeer tussen de collega's en ik voel me al helemaal opgenomen in de groep.

Daarnaast vind ik het geweldig dat ik op deze plek stage loop omdat zij ervoor zorgen dat ouders dichtbij hun zieke kind kunnen zijn. Uit ervaring weet ik hoe belangrijk dat is en ik ben blij dat ik hieraan mee mag werken en een stukje achter de schermen mag zien van de manier waarop zij dit mogelijk maken.

Mijn stage is eind augustus begonnen en loopt tot begin februari. In deze tijd loop ik vier dagen stage per week, waarbij ik eerst op vrijdag vrij had maar daar nu de woensdag voor gekozen heb. Dit omdat ik 2x2 dagen beter vol kan houden dan 1x4 dagen. Dit was geen enkel probleem en mijn begeleidster vraagt ook regelmatig hoe het gaat.

Soms komt het ter sprake dat ik zelf kanker heb gehad en mijn ouders en zusje daardoor in een RMcD Huis logeerden. Dat vind ik niet erg en onderstreept juist waarom de Huizen zo hard nodig zijn!

Hoe ervaar ik mijn stage als ex-patiënt? Ik ervaar mijn stage vooral als gewoon Martine! En ik denk dat dat erg belangrijk is, dat je vanuit de kern van wie jij bent tegen de dingen aankijkt. En niet vanuit onze beperkingen, ook al zullen we daar wel op een verstandige manier rekening mee moeten houden.

Tussen hoop en vrees

In dit artikel leest u de weg die Ruud de Bruin is gegaan nu hij voor de derde keer behandeld moest worden voor lymfklierkanker, een Non-hodgkin lymfoom.

Mij past bescheidenheid bij het schrijven van dit stukje over mijn ziekte. Velen zijn de weg van alle vlees gegaan en ik mag nog zijn in de genadetijd.

Toen ik op maandag 9 november 2009 te horen kreeg dat ik lymfklierkanker had, stond de wereld voor mij stil. Ik was toen 58 jaar en mijn vrouw 57 jaar oud. Samen waren wij 38 jaar getrouwd. Onze vier kinderen, drie dochters en een zoon, waren al geruime tijd getrouwd. Inmiddels hebben we 17 kleinkinderen.

Vanaf april 2009 had ik fysiotherapie voor mijn rug en linkerbeen, de longarts voor mijn longontsteking en de uroloog voor mijn ontsteking aan de urinewegen. Toen ik een opgezette lymfklier in mijn linkerlies kreeg, vroeg ik de artsen om ernaar te kijken. Vanwege de diagnose die was gesteld deden ze dat eerst niet. De onderzoeken die later volgden brachten geen bijzonderheden.

Door de hevige pijn die ik geruime tijd in mijn linkerlies en onderbuik had, vermoedde ik al drie maanden dat ik kanker had. Pas na zes maanden kwam ik bij de internist-hematoloog terecht die mij verder onderzocht.

Na het onderzoek vroeg de internist of er in de familie ernstige ziekten voorkwamen. Ik zei tegen hem: “Dokter, zegt u het maar, ik heb kanker.’ Hij zei: “U maakt het mij zeer gemakkelijk. U hebt inderdaad zoals ik het nu bekijk lymfklierkanker Non-Hodgkin lymfoom. Het moet door onderzoek nog bevestigd worden.” De week daarop lag ik voor onderzoek zeven dagen in het ziekenhuis en werd bevestigd dat ik Non-Hodgkinlymfoom had (Type B-cel stadium IV, lymfklieren en beenmerg). Een laaggradige vorm van Non-Hodgkin die wordt behandeld als de ziekte klachten geeft (Wait and See beleid).

De uitslag was na zes maanden onzekerheid een opluchting, maar ook een bevestiging van de vrees. Als het sterven wordt en ik dit jaar 2009 niet zal halen? Ik ben onbekeerd en dan voor eeuwig verloren te moeten gaan!

Mijn vrouw was erg verslagen en kon niet geloven dat ik kanker had. Mét haar ook de kinderen en oudste kleinkinderen. Mijn gebed tot God vermenigvuldigde en wel in het bijzonder voor genade voor mijn onsterfelijke ziel.

Gods wegen zijn hoger dan onze wegen blijkt uit het vervolg. De eerste chemokuren sloegen niet aan. De zwaardere chemokuren die volgden wel. Goede Vrijdag 6 april 2012 kreeg ik mijn laatste (20e) chemokuur. De kanker was onder controle en ik hoefde pas over een half jaar terug te komen. Zou het mijn laatste kuur zijn? Ik kon het haast niet geloven. Maar mijn tijden zijn in Zijn hand. De Heere zal over mij brengen wat Hij over mij bescheiden heeft! Ik keerde beschaamd over zoveel goedheid van de Heere naar huis. Ik was dankbaar en hoopte dat de Heere mijn ziel mocht behouden en dat ik de rest van mijn leven tot Zijn eer mag leven.

2e keer Non-Hodgkin lymfoom.

Thuis gekomen dacht ik pas echt goed alles te kunnen gaan verwerken. Maar Gods weg was anders. Ik voelde een gezwel in mijn linker bovenbeen. Na onderzoek en operatie bleek dat het een Non–Hodgkin lymfoom was. De hematoloog (waarnemer) zei dat ik twintig bestralingen zou krijgen. In het UMC te Utrecht zei de arts echter dat het er slechts twee zouden zijn! Ik vond dat tegenstrijdig en erg ongeloofwaardig. Liever twintig keer goed dan twee keer.

Toen werd ik bepaald bij de geschiedenis van Naäman. De Heere liet mij zien dat ik leek op Naäman die zich eerst niet wilde wassen in de Jordaan (2 Kon. 5:12), omdat hij de rivieren van Damaskus beter vond dan alle wateren van Israel. Toen ik dit overdacht werd ik beschaamd over mijn ongeloof. Maar de Heere sprak tot mij: ,,Vreest niet, geloof alleen". Waarop mijn gebed was: "Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp." Beschaamd geloofde ik dat de Heere aan twee bestralingen ook genoeg heeft voor herstel.

Eind september 2012 kreeg ik de bestralingen en merkte dat het gezwel al behoorlijk geslonken was, zodat ik het bijna niet meer kon voelen! 16 oktober daarop kreeg ik te horen dat er niets meer te vinden was. Ik hoefde niet meer te komen! "Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar bij (mij) ons de beschaamdheid der aangezichten" (Dan. 9:7a). Met David kon ik instemmen (Psalm 103:1-4):

Loof den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam.
Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden;
Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest;
Die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden;
De Heere is het waard om gediend en gevreesd te worden voor een groot zondaar zoals ik ben!

3e keer Non-Hodgkin lymfoom.

Na de laatste behandeling hoefde ik pas over 1 jaar terug te komen. 14 maart 2014 voelde ik een knobbeltje onder het litteken bij mijn linker bovenbeen. Op donderdag 27 maart 2014 bij de hematoloog was het al een grote tumor geworden. Hij schrok hiervan. De operatief weggehaalde tumor bleek weer een Non-Hodgkin lymfoom te zijn! Verder waren er gelukkig geen uitzaaiingen. Nu ik dit schrijf ben ik bezig aan de vierde kuur van drie dagen (totaal zes om de 4 weken een kuur). Elke dag slik ik twee soorten antibiotica tabletten ter voorkoming van virussen, bacteriën en infecties.

Aan het eind van de kuren zou een stamceltransplantatie plaatsvinden. Mijn vrouw was bang, gezien mijn leeftijd en psychische gesteldheid, dat de kans groot was dat ik dit niet verdragen kon. In een gesprek met de hematoloog kwam hij met haar tot de conclusie dat het beter was om geen stamceltransplantatie te doen.

Vijf dagen kreeg ik om in te stemmen dat de stamceltransplantatie niet zou plaatsvinden. Ik heb dit aan de Heere in gebed voorgelegd, omdat ik hierin zelf geen beslissing wilde nemen. Toen ik het hier erg benauwd mee had, bepaalde de Heere mij bij de tekst: “Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelven, en neme zijn kruis op, en volge Mij.” Mijn kruis is niet alleen de kanker (ziekte), maar mijn zondige bestaan waaronder de autistische stoornis die ik meedraag. Ik heb de Heere gevraagd die tekst te willen bevestigen, zodat ik vrijmoedig mocht instemmen dat er geen stamceltransplantatie uitgevoerd zal worden.

Op zondagavond kwam de tekst terug in het gebed van onze predikant. Het was voor mij een bevestiging tot mijn verwondering en blijdschap. In de preek die volgde zei de dominee dat we niet teveel ons vertrouwen op de artsen moeten stellen. Voor mij was het een antwoord en kon ik het in Zijn handen geven. Ik kon

nu mijn kruis opnemen en volgen, ziende op de grote kruisdrager de Heere Jezus Christus.
In het gesprek met de hematoloog wat volgde op woensdag 10 oktober 2014 zei hij een inschattingsfout te hebben gemaakt. Gelet ook op het gevaar van afstotingsverschijnselen (ziekte) die ik kan krijgen, zal er geen stamceltransplantatie plaatsvinden. Samen met mijn vrouw kon ik het daar mee eens zijn en viel er een pak van mijn hart. De Heere is voor mij geen land van uiterste duisternis geweest. Hij straft mij wel, maar naar mijn zonden niet! Hoe het verder zal aflopen weet ik niet. God weet het, die over mij zal brengen wat Hij over mij bescheiden heeft. Veel steun heb ik mogen ervaren van mijn vrouw, kinderen, kleinkinderen en ook van onze predikant, wijkouderling en gemeenteleden. De contactdagen van Stichting WinstuitVerlies zijn voor mij, mijn vrouw en de kinderen tot veel steun.

Mijn gebed en wat ik mijzelf en voor allen die dit mogen lezen toewens;

“Vertrouw op den HEERE met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet” (Spr 3:5). En ook niet alleen op de artsen en middelen.

“Wentel uw weg op den HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken” (Ps. 37:5)

“Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God;” (Fil. 4:6)

Ook Psalm 147 vers 6:
De Heer’ betoont Zijn welbehagen
Aan hen, die need’ rig naar Hem vragen,
Hem vrezen, Zijne hulp verbeiden,
En door Zijn hand zich laten leiden;
Die hoe het ook moog´ tegenlopen,
Gestadig op Zijn goedheid hopen.
O, Salem, roem den Heere der heren,
Wil Uwen God, o Sion, eren.

Ruud de Bruin,
Leerdam

We hadden nog zoveel plannen…

We hadden nog zoveel plannen, maar de weg ging anders. Aan het woord is Gretha Moens uit Arnemuiden.

In mei 2006 kregen wij te horen dat Jan (mijn man) kanker had. Er werd ons toen duidelijk gemaakt dat nog een palliatieve behandeling mogelijk was en dat de prognose somber is. Zijn leven zou hooguit negen maanden tot een jaar kunnen worden verlengd.

De diagnose was zegelringcelcarcinoom van de slokdarm. De kanker was al uitgezaaid door heel zijn lichaam. Een broer van Gretha was kort geleden overleden aan maagkanker. Zullen wij nu dat erge zelf moeten ondervinden?

Je weet niet wat je te horen krijgt. Ook al hadden wij al een tijd een vermoeden. Lamgeslagen door de boodschap, heel ons denken en alles was verward.

Jan was al een aantal jaren diabeet met neuropathie aan zijn voeten. Hierdoor had hij veel wonden en open voeten en is er ook geregeld een teen geamputeerd. Het ziekenhuis was voor ons niet vreemd. Ons huwelijk werd gezegend met acht kinderen. Onze oudste dochter was getrouwd en wij hadden één kleinkind. Zes kinderen woonden nog thuis, waarvan de jongste elf jaar. Ondertussen zijn er vier getrouwd en mag ik nu negen kleinkinderen hebben.

Alles veranderde na de boodschap dat Jan kanker had in een vergevorderd stadium. Veel moest geregeld worden. Zoveel vragen kwamen bij ons op. Wat gaat er in ons gezin gebeuren? Hoe moeten we verder? Ziekenhuisopnames, chemokuren. Hoe ga ik hem verzorgen? Er moeten keuzes gemaakt worden. Uiteindelijk zullen Jan en ik elkaar los moeten laten. De dood zal scheiding maken. Een zegen dat wij deze weg mochten gaan in alle afhankelijkheid van de Heere.

Er komt een bed in de kamer. Omdat ik graag orde en rust wilde creëren met het oog op onszelf en de kinderen - ook zij moesten in deze omstandigheden door kunnen gaan en kind kunnen blijven - hadden we een team gevormd. Een team met een eigen huisarts, ziekenhuisarts en oncoloog. Dag en nacht mocht daar een beroep op worden gedaan. Veel werd overlegd ook met het oog op pijnbestrijding en chemokuren.

Het waren moeilijke beslissingen. Je wordt geconfronteerd met de kwetsbaarheid van het leven en je eigen onmacht. Wij werden bepaald dat de mens niet zelf kan beslissen over leven en gezondheid. De constante onzekerheid en bange momenten met elkaar. Het lijden, het zien lijden. Het sterven, het zien sterven.

Het samen zijn met eigen gezin was voor ons het belangrijkste, de mooiste momenten. Samen lezen uit Gods Woord, het zingen van psalmen. Dat verzachtte de pijn en het verdriet. Wonderlijk die bemoeienissen van de Heere , wat is het dan goed, ook in diepste smarten. Momenten om vast te houden. Op terug te zien.

Bezoek van dominee en kerkenraad vonden wij fijn. Wanneer het Woord opengaat en tot de ziel spreekt. Ook het meeleven van familie en kennissen was bijzonder goed.

Jan is behandeld met vier chemokuren en kreeg dan per kuur 24 uur een infuus. Dan twee weken tabletten slikken. Dat kon hij nooit afmaken, omdat hij zo ziek daarvan werd. De geïnfecteerde wond aan zijn voet bloedde dan hevig.

Bepaalde momenten liet ik de kinderen niet bij hun vader, omdat het lijden soms zo aangrijpend was. De gastro-enteroloog heeft een aantal keren een stent moeten plaatsen. Eén keer per maand een zometa infuus (wat de botafbraak remt en de botten versterkt). Gelukkig mocht dit ook thuis. Jan kreeg ook insuline, dat soms moeilijk in te schatten was omdat hij heel weinig voeding binnen kreeg. Steeds opnieuw moesten de bloedsuikers gecontroleerd worden. Bij te lage bloedsuikers gaf ik zelf een glucagon injectie. De onstabiliteit gaf heel veel spanning.

Van de palliatieve zorg vroegen ze regelmatig of we hulp nodig hadden. Het was fijn om alles met hen te kunnen bespreken. Zo mocht ik zelf steeds kracht en gezondheid ontvangen om zelf Jan te kunnen verzorgen. Een zegen om steeds te ervaren dat de ziekte te dragen was omringd door onze kinderen.

Onze trouwtekst was Spreuken 3 vers 6: “Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken.” Dat heeft de Heere gedaan. Deze tekst is voor mij nog steeds tot Troost. 19 februari 2007 waren we 25 jaar getrouwd, we mochten dit met ons gezin herdenken. 24 februari 2007 is Jan op 53-jarige leeftijd overleden.

De ziekte was een zware weg. Gelukkig konden wij alles samen delen. Samen hebben wij naar het einde toegeleefd. Onvoldoende beseft wat er komen gaat.

Dan komt het einde en… is het samen zijn ook weg. Dan blijft een sterk gemis over wat voelbaar blijft.

Dankbaar ben ik dat wij Gods Woord hebben waar ik troost en moed uit mag putten, voor en met elkaar. Na een smartelijke ziekte komt het sterven voor Jan. Als ik, als wij sterven, hebben wij dan een Borg voor onze ziel?

Het gedicht ‘Gods zorg is groot’ van Christien de Priester spreekt mij erg aan:

't Kan moeilijk zijn in 't leven van de mensen,
hun weg gaat vaak door moeite en verdriet.
Zovele dingen zou men anders wensen
en soms heeft men een kruis dat niemand ziet.
Men denkt zo vaak: Wie heeft een kruis als ik?
Ik zucht eronder tot mijn laatste snik.

Maar laat natuurlijke omstandigheden,
hoe smartelijk ze voor ons kunnen zijn,
de schouders niet zo drukken naar beneden.
God weet van alle moeite, druk en pijn.
En Hij betoont vaak in het diepst gemis,
dat er bij Hem toch hulp en uitkomst is.

Hij hoort zelfs het geroep van jonge raven.
Zou Hij niet luist'ren naar een mensenstem?
Zou Hij een dorstige niet willen laven,
wanneer hij met zijn noden gaat tot Hem?
Wie tot God vlucht in uiterlijke nood
ervaart ook menigmaal: Gods zorg is groot!

Maar God heeft méér dan dit om ons te geven:
Hij werkt om Christus wil door Woord en Geest.
Hij spreekt en geest'lijk doden mogen leven,
hoe snood, hoe goddeloos ze zijn geweest.
Dan worden schuld en zonden ons tot smart
en wenen we met een verbroken hart.

O wonder, als de Heere licht wil geven
In onze zwarte nacht en duisternis;
Als Hij bekendmaakt in ons hart en leven,
Dat in Christus redding moog'lijk is.
Wanneer Hij zegt: ' 'k Heb bij een sterke Held,
Bij Jezus Christus, hulp voor ú besteld.'

Hoe schittert dan die Parel, groot van waarde!
Hoe dierbaar wordt Hij voor het moede hart!
Bij Hem verbleekt het goud van deze aarde,
Bij Hem is balsem voor de diepste smart.
In Hem zijn al Zijn kind'ren schoon en rein
en zegt de Heere: 'Ik zal met u zijn.'

Gretha Moens-Walhout,
Arnemuiden

Een vrolijke noot… met klinkende munt

Jorieke Joosse nam het initiatief en vroeg het bestuur om de opbrengst van het Slotconcert te bestemmen voor Stichting Winstuitverlies. Zij vertelt hoe zij tot dit initiatief is gekomen.

Op 17 april 2014 mochten wij als leerlingen van de bovenbouw van het Van Lodenstein College te Kesteren een slotconcert in Ochten organiseren. Op deze avond wilden wij graag een collecte houden voor een goed doel. Maar welk doel? Zelf wilde ik heel graag de opbrengst van deze avond doneren aan Stichting Winstuitverlies. Door mijn broer, die ruim drie jaar geleden leukemie heeft gekregen en is hersteld, ben ik in contact gekomen met deze stichting.
De ziekte, de behandeling en het herstel doet ook veel met ons als gezin en mij als zus. Vorig jaar heb ik mij opgegeven en heb ik zelf deelgenomen aan het Jongerenweekend dat door de stichting wordt georganiseerd. Daar was ik zo enthousiast over en heb ik zoveel van geleerd dat ik heel graag de opbrengst van de avond aan deze stichting wilde geven. Toen ik dat inbracht waren al mijn 'concert-genoten' enthousiast en we gingen vol goede moed bellen, mailen en mensen aanspreken. Met als doel om maar zo veel mogelijk sponsors te krijgen. Het was geweldig om te zien hoe enthousiast iedereen mee deed om zo'n groot mogelijk bedrag bij elkaar te krijgen. Na het zoeken van sponsors is er op de avond zelf nog een collecte gehouden en hiermee een prachtig bedrag opgehaald! We hebben verder een prachtige avond gehad en er zijn ook nog wat woorden gesproken over de stichting. Ik (en de anderen met mij) hebben met enorm veel plezier geld ingezameld en waren heel blij met het uiteindelijke bedrag van €1600,- dat uiteindelijk is opgehaald!
Alle gevers zeggen wij, na de Heere, hartelijk dank hiervoor.

Jorieke Joosse,
Veenendaal

Vrienden van de Stichting Winstuitverlies

Naar aanleiding van een rondzendbrief, waarin wordt geschreven dat de gezondheid van Maarten Bezuijen achteruit gaat, heeft de redactie hem gevraagd en de ruimte geboden om een afscheidsgroet te schrijven.

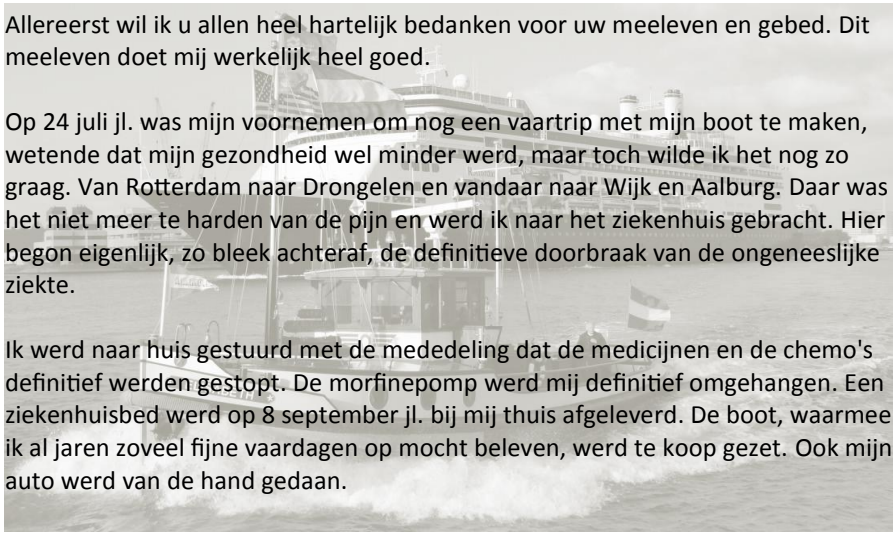

Allereerst wil ik u allen heel hartelijk bedanken voor uw meeleven en gebed. Dit meeleven doet mij werkelijk heel goed.

Op 24 juli jl. was mijn voornemen om nog een vaartrip met mijn boot te maken, wetende dat mijn gezondheid wel minder werd, maar toch wilde ik het nog zo graag. Van Rotterdam naar Drongelen en vandaar naar Wijk en Aalburg. Daar was het niet meer te harden van de pijn en werd ik naar het ziekenhuis gebracht. Hier begon eigenlijk, zo bleek achteraf, de definitieve doorbraak van de ongeneeslijke ziekte.

Ik werd naar huis gestuurd met de mededeling dat de medicijnen en de chemo's definitief werden gestopt. De morfinepomp werd mij definitief omgehangen. Een ziekenhuisbed werd op 8 september jl. bij mij thuis afgeleverd. De boot, waarmee ik al jaren zoveel fijne vaardagen op mocht beleven, werd te koop gezet. Ook mijn auto werd van de hand gedaan.

Zo lag ik op mijn bed thuis, in het achterste gedeelte van mijn woonkamer. Lieve mensen, ik moest veel denken en mediteren in mij zelf hoe het in de toekomst zal gaan. Aan veel dingen moest ik denken, maar het meeste aan de vervlogen periode die nu achter mij ligt. Hoe moet het gaan wanneer ik er niet meer ben bij mijn kinderen en kleinkinderen. Zet nu werkelijk de ziekte door, hoe moet het toch gaan, hoe moet dat toch? Toch werd ik bewaard voor opstand en we mochten de Heere aanroepen of hij mij genadig wil zijn in de periode die nu komt en of dat Bea, mijn tweede vrouw, de kracht mag ontvangen om voor mij te zorgen.

Al gauw werd het de kerkelijke gemeente bekend gemaakt en het vele meeleven gaf de postdienst veel werk. Ook de mails bleven binnen komen, ja zoveel dat ik het zelf niet meer aan kon. Zo werd door één van mijn kinderen een weblog aangemaakt waarop zoveel als mogelijk de situatie van mij werd weer gegeven. Al gauw werd het wat rustiger en ik kon door Bea fijn worden verzorgd. De Heere liet zich niet onbetuigd hoe hij naar ons omzag in deze verslechterde situatie.

Ik kon zelfs nog achter mijn orgel zitten en enige psalmen ten gehore brengen. Wat kregen we veel meeleven van oud-collega's en vrienden. Toch is het de Heere die mij op dit bed krachten geeft. Ik weet van waar mijn hulp komen zal en dat is de beste wetenschap die men mag begeren, alhoewel ik hierbij direct toevoeg dat dit niet altijd beoefenend en ervaren wordt.

In die periode kreeg ik nog familiebezoek over uit Amerika. Dat vond ik geweldig, maar eigenlijk kon ik het niet meer hebben. Toch kon ik hen een gastvrij onthaal geven en het was maar voor een paar dagen. Mijn zus en Bea gingen veel met hen op stap zodat ik kon rusten, want de moeheid is de grootste handicap van deze ziekte. Totaal uitgeput lag ik op bed en geen stem meer door de opgezette lymfeklieren. Zingen gaat nu ook niet meer en steeds, beetje bij beetje wordt mijn lichaam afgebroken en je merkt dat het steeds zwaarder wordt. Toch probeer ik elke dag weer iets te doen waarop ik kan terug zien, het zij even achter mijn computer of wat te lezen.

Bijzonder was het hoe ik met de wensambulance naar Barneveld werd gebracht om afscheid te kunnen nemen van mijn schoonvader (91 jaar), die terminaal lag. Precies een week daarna overleed hij. De volgende dag werd er een kleinkind geboren, wel spontaan twee weken te vroeg waardoor ik het wellicht toch nog mocht meemaken. Zijn dat geen zegeningen, juist in deze voor het gezin, met name voor de kinderen, zo een moeilijke periode. Hun moeder twee jaar geleden overleden, hun vader nu zeer ernstig ziek, hun opa net overleden en vorig jaar een kleinkind in de moederschoot (25 weken) overleden. En dan nu een gezonde dochter mogen ontvangen. Groot is Uw trouw o Heere en dit te mogen ervaren, lieve mensen dat is een grote zegen.

Ik had aan Henk-Jan beloofd om over mij zelf een stukje te schrijven voor het blad van "Winst uit Verlies" , hoe het gaat. Mensen, zolang de Heere in ons leven waargenomen wordt, gaat het goed. Want Hij heeft meer dan één zegen en het grootste wonder is dat Hij ook naar ons heeft omgezien. In al mijn zonden en verkeerdheden geeft Hij mij nog zoveel en laat Hij mij niet alleen. Ik groet u allen, ook mede namens mijn vrouw Bea en beveel u allen Gode, juist in onze stichting "Winst uit Verlies". Op dat die werkelijke "Winst" gevonden mag worden in Hem, in leven, maar ook in sterven. Fijn dat we zo'n stichting met elkaar mogen hebben om die Ware troost te mogen vinden in onze Schepper, de Heere Jezus Christus alleen, Hem alleen de Eer

Maarten en Bea Bezuijen,
Schiedam

Ter herinnering aan mijn lieve moeder

Dit kan niet waar zijn. Gaat dit over míjn moeder? Ik zit met een pen en papiertje in mijn hand. Zo kan ik opschrijven wat de dokter te zeggen heeft. Maar… de pen blijft stil. 'Er is niets meer aan te doen. U kunt nog wel een behandeling krijgen ter verlenging.' Alles staat stil.

Het is deze maand – September 2014 – precies 4 jaar geleden. Mijn moeder bleef maar moe. Een jaar ervoor werd ze geopereerd, omdat bleek dat ze darmkanker had. Met kuren, bestralingen en een stoma leek er genezing mogelijk. Ik vond het fijn om vaak met mama mee te gaan als ze weer een bestraling moest krijgen. Het waren er 38 in totaal. Wat bleef mama rustig. We bleven hopen. Maar na een jaar namen de klachten alleen maar toe. Mama gaf al aan dat ze het gevoel had dat het niet goed was. Toen kregen we dat vreselijke nieuws te horen; een gezwel van 12 centimeter op de lever en.. de kanker was uitgezaaid naar de lymfklieren en de longen.

Mijn lieve moeder, waarom juist zíj? Ik vroeg me af hoe ik het moest gaan verwerken. Het leek wel of mama er rustiger onder was dan wij als familie om haar heen. Ze was zo dapper. Ook zij had haar moeilijke momenten, maar toch straalde ze zoveel rust naar ons uit. Mama kon nog wel kuren ter verlenging krijgen, maar deze wilde ze uiteindelijk liever niet meer hebben. Voor haar was dat een omweg naar een beter Vaderland. Ze mocht daar dan ook veel troost uit putten! We waren nog met z'n vijven thuis: papa, mama, mijn zusje Andrea (19), broertje Harald (16) en ik (20). De andere zes broers en een zus waren getrouwd.
Wat was ik blij dat wij als 'jongste 3' nog voor mama konden zorgen.

Van september 2010 tot december 2010 mocht mama nog 'goede' maanden hebben. Met Kerst werd het minder. We waren bang dat we mama zouden verliezen. Wat mocht ze getuigen van de Heere. Niet alleen in woorden, maar vooral in hoe ze leefde. Zo jaloersmakend. Begin 2011 mocht mama nog enkele weken hebben waarin ze als het ware een opleving mocht hebben. Iedere avond kon ze nog aan tafel mee eten. Tot die ene donderdagavond, 27 januari 2011, dat was de laatste avond dat ze mee kon eten. Ik weet het nog goed. We aten nasi. Daarna ging het hard achteruit. Maandag 31 januari hadden we het laatste contact. Dinsdagmorgen 1 februari begonnen mama's longen vol te lopen. Om half 1 riepen we ons hele gezin bij elkaar en hebben we nog uren om mama's bed heen gezeten. Het enige dat we konden doen was uit de Bijbel lezen en zingen. Waar konden we anders nog troost uit halen? Om 5 uur overleed mama.

Wat was dat een moeilijk moment. En toch. Wat was het voor mama heerlijk. Ze mocht voor altijd bij de Heere zijn! Verlost van het lijden op aarde. Ze mocht zeker weten dat de Heere haar zonden had vergeven. Ze schreef van te voren deze tekst op, die we ook boven de rouwkaart hebben gezet en waar de dominee over gepreekt heeft tijdens de rouwdienst: 'Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem'.

Ze wilde zelf niet in het middelpunt staan, ze wilde alleen maar dat de Heere de eer van alles kreeg. Het boekje 'Ziek zijn' van J.C. Ryle heeft veel betekend voor mijn moeder. Ze wilde dan ook graag dat iedereen dit boekje op haar begrafenis zou krijgen. Ik wil dit ook aan u en jou als lezer doorgeven; misschien heeft u/heb jij er ook wat aan.

We moesten verder. Hoe moest het nu in huis? Wie ging het huishouden doen? Mama heeft alle 10 kinderen een persoonlijke brief geschreven. Wat een kostbaar geschenk dat ze ons heeft meegegeven. Ook daarin schreef ze dat we moesten proberen samen het huishouden op te pakken. Wat sprak mama nog, al was het dan op papier. Maar wat wilde ik nog graag met haar over de brief praten. Mijn zus Hanna had de opdracht van mama gekregen om de brieven uit te delen als mama overleden was. Wat was dat een heftig moment. Ik kan het me

nog zo goed herinneren. Wat verlang ik terug naar de tijd dat mama nog bij ons was. Het leven zonder een moeder is zo anders. Ik mis haar iedere dag opnieuw. Het was heel fijn dat we een heel goede band met ons gezin hadden en hebben. Ook vrienden waren en zijn onmisbaar. De wereld om je heen lijkt zo snel weer verder te gaan. Soms is het dan fijn dat er mensen zijn die soms nergens naar vragen en je toch begrijpen.

Ondertussen is mijn zusje een paar maanden geleden getrouwd. Wat kwam het gemis ook op die dag terug. En toch, de hele dag leek onze lieve mama toch aanwezig. Ze heeft zoveel bij ons achtergelaten. Mijn broertje studeert in Rotterdam. Mijn vader mocht een nieuwe relatie krijgen. Onze levens gaan verder. Soms wil ik dat alles stopt en begrijp ik nog niet waarom dit alles moest gebeuren. Eén ding weet ik wel: door alles wat er is gebeurd, sta je totaal anders in het leven. Daarom moet ik mezelf iedere keer de vraag weer stellen: wat heb ik hiermee gedaan en hoe heeft God hierdoor een grotere plaats in mijn leven gekregen?

Ik wil afsluiten met een gedicht dat mij erg aanspreekt:

Ik heb mijn moeder niet verloren
Daarvoor gaf zij mij te veel
Wat zij mij zei, dat blijf ik horen
Van wat ik ben is zij mijn deel
Ik kom haar overal nog tegen
In wat ik doe en wat ik laat
Zij was en blijft voor mij een zegen
Waarvan het spoor steeds verder gaat.

Martha Heutink,
Genemuiden

Impact overlijden kind op broers en zussen

Op verzoek van de redactie doet de moeder, die haar zoon op jonge leeftijd verloor aan de ingrijpende ziekte kanker, een oproep. Zij heeft gezien wat de impact is ook op de andere kinderen in hun gezin en zou graag willen dat voor hen meer aandacht komt. Daarom deze oproep.

In ons gezin werd onze zoon, ons 3e kind ziek en bleek leukemie te hebben. Hij werd na de diagnose met chemo behandeld. Helaas heeft het niet geleid tot zijn herstel en overleed hij op 3-jarige leeftijd na ruim 3 jaar ziek te zijn geweest. Als moeder heb ik gezien wat een niet te beschrijven impact zijn overlijden heeft gehad op onze andere kinderen.
Wij kregen als ouders vanuit onze omgeving volop steun en medeleven. Onze andere kinderen kregen dat in een veel beperkte mate en alleen van degene die heel dicht om het gezin staan. Wat wij zagen was dat juist ook leeftijdgenoten nauwelijks raad met de situatie in ons gezin wisten. Volwassenen vinden dat al erg moeilijk, laat staan kinderen en jongeren.
Wat wij ervoeren is, dat op dat moment alleen om het verlies van een kind geleden en getreurd wordt. Terwijl niet of nauwelijks het besef is dat er gelijktijdig een broer of zus overlijdt. Dat broers en zussen dat verdriet voelen, moeten verwerken en steun van hun omgeving – zij het op een andere wijze – hard nodig hebben. Dat hebben zij vaak moeten missen.
Misschien beschrijf ik het hier erg zwart wit. Wat ik graag zou willen is, dat de omgeving beseft dat als er een kind ziek wordt of overlijd, niet alleen de ouders, maar niet minder de broers en zussen dezelfde weg van verlies moeten gaan. Zelf zijn wij dat achteraf gaan beseffen en hadden wij ons nooit gerealiseerd dat het zo'n impact op hen heeft.
Hierbij een oproep vanuit deze levenservaring zodat als er in uw omgeving zoiets gebeurt iedereen zich dit realiseert! De andere kinderen in een gezin hebben het zo moeilijk, ze lopen op jonge leeftijd met een groot verdriet, maar lopen ook met het verdriet wat ze zien bij ouders. Dubbel zwaar kruis dat zij dragen moeten in een levensfase van ontwikkeling naar volwassene.
Onze kinderen hebben zich, hoorden en beseften wij pas later, best onbegrepen en eenzaam gevoeld. Natuurlijk hebben zij ook een rouwproces, waarin die momenten er mogen zijn, maar wat zou het hen helpen als zij zich gezien en begrepen voelen. Dat zij steun in hun omgeving ervaren als ouders zelf rouwen.

Naam is bij redactie bekend. ***Geef uw reactie, ervaring of tips als reactie op deze oproep aan ons door!*** *Reacties kunt u sturen naar: info@winstuitverlies.nl*

Deelnemer Creatieve workshop 5 april 2014

Op de landelijke contactdag van 5 april jl. was er in het middagprogramma gelegenheid om een creatieve workshop te volgen. Nou ben ik van mezelf helemaal niet creatief, maar de lezing ’s morgens vergt soms behoorlijk veel inspanning om die te blijven volgen. Heel veel zaken komen er in zo’n inleiding naar voren, waarvan veel dingen herkenbaar zijn in je eigen leven als je zelf met kanker te maken hebt (gehad). Daarom leek me een creatieve workshop ’s middags een aangename afleiding.

In een vorige nieuwsbrief (Voorjaar 2014) heeft Marit Verweij zichzelf voorgesteld als creatief therapeut. Marit had deze crea-workshop goed voorbereid. Alle materialen lagen op tafel gereed. Eerst kregen we van haar uitleg over wat het thema van de workshop was en wat de bedoeling was. Vervolgens gaf ze aan hoe de materialen gebruikt konden worden.

De opdracht was om met diverse kleuren en materialen iets aan het papier toe te vertrouwen rondom het thema gesloten / open of innerlijk / uiterlijk. Iedereen mocht dit zelf op zijn of haar eigen manier in gaan vullen. Je ziet dan heel verschillende aanpakken: sommigen zitten eerst 10 minuten te piekeren hoe ze dit moeten gaan doen, en anderen beginnen meteen, pakken een of meerdere kleuren en gaan aan de slag. De een gaat stil aan het werk, de ander wisselt ideeën uit met zijn of haar buurman-/vrouw.

Omdat ik niemand binnen de groep aanwezige creatievelingen kende, ben ik maar meteen aan de slag gegaan. Ondertussen kwam Marit eens langslopen om een praatje te maken. Van lieverlee zag je diverse leuke dingen ontstaan: de regenboog, bloemen, mensen, een kruis, een stralende zon en nog veel meer andere creatieve uitingen. Omdat ik zelf al jaren als hobby bezig ben met vlinders in de Nederlandse natuur kon ik het niet laten om daarvan iets te tekenen.

Een vlinder begint heel klein, als eitje. Zo begon in mijn leven de kanker ook: heel klein. Je ontdekt iets wat er niet hoort, maar denkt dat het wel mee zal vallen. Totdat dat plekje gaat groeien. Dan beland je in een volgend stadium:

onderzoeken, diagnosestelling etc. Zo is het ook bij de vlinder: uit dat kleine eitje gaat iets groeien, een rupsje, het tweede stadium. Dat rupsje wordt groter en groter naarmate de tijd vordert. Gevaren komen er op af van binnenuit of van buitenaf. Bedreigingen, problemen, moeilijkheden.

Welnu, die heb ik ook ervaren: wat een zorgen als er bestralingen aan zitten te komen, als je ongemakken gaat ervaren, als de pijn toeneemt, als je aan huis gebonden bent door niet meer te kunnen werken. Je voelt je dan soms erg opgesloten, omdat alle dagelijkse contacten die je voordien had, wegvallen. Je komt terecht in een soort isolement, net als de eenzame pop, het 3e levensstadium van de vlinder.

Binnenin zo'n cocon is het donker, daar zit iets in opgesloten. Dat kan een beklemmend gevoel geven. Er verandert zoveel in je lichaam, zeker als een operatie plaats heeft gevonden. Wat kun je het dan soms benauwd hebben, bang zijn, je angstig voelen. De onzekerheid slaat soms toe: hoe moet dit verder?

Gelukkig mogen we geloven dat er Eén is die alle dingen bestuurt en die winst uit verlies kan geven, die het donker kan veranderen in licht en die nieuw perspectief kan bieden in de toekomst. Wat een wonder en wat een zegen als je genezen mag, dan breekt er weer een nieuw levensstadium aan, net als de pop waaruit een vlinder tevoorschijn komt. Binnenin die pop is de rups veranderd in een prachtige vlinder die zijn vleugels uit kan slaan en genieten kan van de zonnestralen en zomerse warmte.

Met deze gedachten in het achterhoofd heb ik mijn creatie die middag aan het papier toevertrouwd. Zie hier het resultaat van deze creatieve workshop.

"Alles wat adem heeft, love den HEERE! Hallelujah!"
(Psalm 150: 6)

Henk Wagenaar,
Kapelle

Winst *en* verlies

Wederwaardigheden die bij de redactie bekend zijn uit de periode tussen het verschijnen van deze en de vorige nieuwsbrief.

- Op de landelijke contactdag 5 april 2014 waren bijna 70 deelnemers aanwezig. Naar aanleiding van het thema 'Verlies tot zegen?!' stond ds. A. Schot uit Nunspeet met ons stil bij de woorden uit Spreuken 10:7 "De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn". Op de website kunt u deze lezing en de voorgaande beluisteren. In de middag zijn we opnieuw in verschillende groepen met elkaar in gesprek gegaan en was er de mogelijkheid creatief bezig te zijn;

- Sinds eind Mei 2014 kan ons enthousiaste en betrokken bestuurslid Dini Buitenhuis zich niet in zetten voor de stichting zoals ze graag wil. Op dit moment doet zij geen activiteiten voor de stichting.

- Gerda de Waard-Vuyk maakt sinds juni 2014 deel uit van het bestuur. Zij neemt de taak op zich van publiciteit en promotie. Sinds haar man CML heeft zijn zij in contact gekomen met de stichting. Gerda hoopt als bestuurslid een steentje bij te dragen en lotgenoten bij elkaar te brengen die samen rond Gods Woord de rust zoeken in het verlies.

- De volksmuziekavond, georganiseerd door de leerlingen van het VLC Kesteren, op 17 april 2014 bracht het prachtige bedrag op van € 1.600,- In deze nieuwsbrief schrijft initiatiefneemster Jorieke Joosse hierover.

- De collecte van de Paaszangavond in Nunspeet, die gehouden werd op Goede Vrijdag, bracht het prachtige bedrag op van € 1.100,-. De avond werd georganiseerd door Mannenkoor Jeduthun uit Apeldoorn en Gemengd koor Jubilate Deo uit Nunspeet. Ds. A. Schot hield de meditatie.

Jongerenweekend 6 op 7 februari 2015

Volgend jaar is, misschien heb je dat al vernomen, het eerste jubileumjaar van Winst uit Verlies. Dit vieren we natuurlijk ook met jou!

Opnieuw in 2015 willen we een jongerenweekend houden.

Op D.V. 6 en 7 februari ben je weer van harte welkom op
boerderij 'De Verwondering' in Goudriaan!

Omdat het een jubileumweekend is, zal deelname gratis zijn.

Nodig ook anderen uit om deel te nemen!
Herkenning, gezelligheid en gesprek kenmerken dit weekend.

Aan het einde van dit jaar (2014) hopen we een speciale jongerenbijeenkomst te organiseren. Als terugblik op of vooruitblik op een jongerenweekend.

Ontmoet deelnemers van het jongerenweekend waar je al eens mee in gesprek bent geweest of kom voor het eerst!

Misschien vind je het spannend om naar het weekend te komen.

Dan is zo'n ontmoeting misschien wel wat voor jou. Wees welkom!

Verdere informatie volgt. Mail je eventuele vragen naar:
sreyngoudt@winstuitverlies.nl

Ook kun je alvast doorgeven of je van plan bent om naar het jongerenweekend te komen.

We hopen je te ontmoeten!

Sanne Reyngoudt, bestuurslid Jongeren

Pastoraal contactpersonen

Eén de doelstellingen van de stichting is:
'Pastorale steun bieden door het benoemen van één of meerdere pastoraal contactperso(o)n(en) die rechtstreeks te benaderen zijn voor degene die daaraan behoefte heeft. Vanzelfsprekend zal het pastorale contact met de eigen gemeente gerespecteerd en bevorderd worden.'
Een pastoraal contactpersoon van Winstuitverlies kan uit eigen ervaring spreken over de ingrijpende impact die kanker heeft op een patient en dat van zijn/haar gezin ook op het geestelijk leven. De combinatie van eigen ervaring en ambtsdrager zijn, maakt een pastoraal contactpersoon van Winstuitverlies uniek en kan daardoor de pastorale zorg vanuit eigen kerkelijke gemeente hiermee ondersteunen.

Het bestuur heeft twee predikanten bereid gevonden om als pastoraal contactpersoon beschikbaar te zijn. De predikanten L. de Wit uit Putten en A.J. de Waard uit Utrecht.

U of jij kunt voor uw vraag of de behoefte aan een gesprek één van de predikanten zelf per mail of telefonisch zelf benaderen.

Ds. L. de Wit : dsdewit@winstuitverlies.nl of 0341 357500
Ds. A.J. de Waard: dsdewaard@winstuitverlies.nl of 030-666 65 95

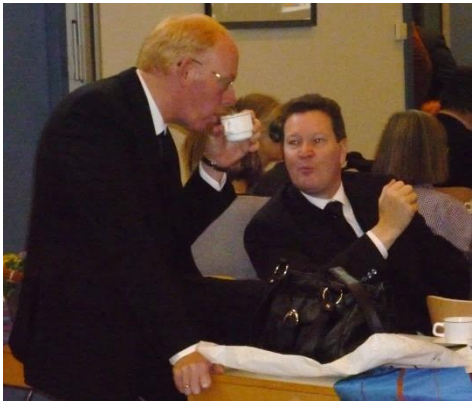

Landelijke contactdag 15 november 2014

Wat gelooft u van Gods voorzienigheid?

Deze contactdag richt zich op jongeren en ouderen, met of hersteld van kanker en hun directe betrokkenen, die troost en leiding zoeken in Gods Woord.

Spreker?
Ds. M. Goudriaan, die uit zijn eigen (gezins)leven en pastoraat weet wat kanker betekent, zal het thema vanuit Gods Woord belichten.

Middagprogramma
Na de lunch wordt in groepen over het thema doorgepraat of kan men deelnemen aan een creatieve workshop. Voor jongeren is er een aparte groep.

Wanneer en waar?
D.V. zaterdag 15 november 2014. Vanaf 10:00 uur is de ontvangst met koffie of thee, aanvang bijeenkomst is om 10:30 uur. In één van de zalen in de "Bethlehemkerk", Oudelandseweg 50, 3443 AC in Woerden.

Kosten (incl. lunch)
€ 10,00 voor jongeren t/m 25 jaar
€ 15,00 voor deelnemers >25 jaar (Bij opgave van 2 deelnemers € 25,00)
Zijn de kosten voor u een belemmering om te komen laat het ons weten!

Opgave of meer informatie?
www.winstuitverlies.nl/activiteiten
info@winstuitverlies.nl
of telefonisch 0341-250434

Steun Stichting Winstuitverlies financieel en wordt donateur!

Wij attenderen u/jou alvast op de Jubileumcontactdag D.V. 13 juni 2015 die ook van belang is voor ambtsdragers en pastoraalwerkers.

Winst uit Verlies

Meer Informatie?

Mail naar: info@winstuitverlies.nl
of bel naar 0341-250434

Secretariaat Stichting Winstuitverlies
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk aan den IJssel
E: secretariaat@winstuitverlies.nl
I: www.winstuitverlies.nl